

DÉU CONVIDA ELS HOMES A LA SEVA FESTA

per JOSEP M. ROVIRA BELLOSO

Jesús, el qui morirà a la Creu, porta tanmateix en Ell el sentit de la festa. És el qui reuneix els homes en la joia fonda i autèntica de Déu, amic de la vida. Bé sap Jesús que és el Pare qui ofereix a casa seva el Pa de la Vida i el Vi de la saviesa i de l'amor. El Pare, que vol per a tots el pa de cada dia, ens lliura el Pa de la plenitud. Bonhoffer recomanava lloar Déu més en els moments de joia i de positivitat que en els moments de dolor i d'indiferència.

No estaria bé que el cristià enarborés aquest sentit festiu de l'existència per desentendre's del que cada dia sona a tragèdia en el diari. Però el sentit festiu de l'existència tenyeix, la vida del cristià molt més que els temors.

Avui en dia la complexitat de la vida ha dificultat moltíssim la reunió gratuïta dels homes amb Déu: «Mira que he trobat», diu l'Eclesiastès, «que Déu ha fet l'home simple, i que són ells qui s'han buscat les complicacions» (7,29). Tot en la vida es va fent complex, necessari i obligatori: fins i tot el *relax*.

L'afany dels cristians, en la societat híbrida d'avui, ha de ser el de reunir-se per a pregar, canviar el cor i poder viure l'Esperit de Déu en el nostre propi esperit.

«El banquet ja està preparat», diu el Senyor. És obert a tothom. Qualsevol és cridat a trobar-se amb l'alegria de Déu, qualsevol és cridat a convertir el cor a la fe, a l'esperança i a l'amor, pregant Déu. Potser ens escoltaríem més entre nosaltres, potser ens oprimiríem menys, si penséssim que Déu és de tots, i m'atreveixo a dir, per a tots. I això s'hauria de notar precisament en l'Església.

La Litúrgia del diumenge permet meditar profundament la paràbola del banquet de Déu: acollint el Pare de tots, que ens crida i que és present ell mateix com a condició de possibilitat d'una vida plena i fraterna.